

[Alvilda Larsen.]

det var nazisterne og ingen andre, det var ikke sovjetiske soldater eller andre, der huserede her og terroriserede vort land. Derfor er det tysk militarisme med dens nazistiske ledere, vi frygter. Det er vore erfaringer, der får vor forstand til at sige nej til det, man er i færd med at gennemføre.

Ti år er kun et nu målt med historisk alen, det ved jeg, men ti år er ikke nok til at strø glemmel over fortiden. Ti år er måske nok set fra et militært synspunkt, men det er ikke nok set fra et menneskeligt. Generalerne regner med divisioner og kanoner, men menneskene spørger, hvad disse divisioner og våben skal bruges til.

Selvom der er gjort meget, for at krigsårenes bitre hændelser skulle gå i glemmebogen, tror jeg dog, at de vigtigste erfaringer fra den onde tid endnu står lyslevende i erindringen hos de fleste af os. Vi husker, at det var den tyske militarisme og nazisme, som var angriberen. Vi husker det altsammen, og ingen nok så honningsød tale, ingen polemisk flabethed eller rævesnu bortforklaring skal få os til at glemme det. Der findes et land, som to gange i løbet af 25 år har sat verden i brand med sin militarisme. Dette land er Tyskland, og når man nu kun ti år efter den sidste krigs ophør vil genopruste junkernes, Krupps, gaskamrenes og generalernes Tyskland, er det ikke, fordi man ikke ved, hvad man gør, så er det, fordi man handler uansvarligt og ikke i Danmarks interesse.

Der er dem, der har søgt trøst i det forhold, at den tyske værnemagt for fremtiden skal hedde stridskræfter, at de lange skafte-støvler skal byttes med snørestøvler, og at uniformen vil få amerikansk snit. De må vel mene, at det er et udtryk for demokratisk tilpasning. Men er disse forhåbninger om en ændring af den tyske militarisme ikke latterlige og naive? Enhver ved, at Hitlers bagmænd var at finde blandt industrielle stormagnater og junkere, nogle af dem, vi kender fra krigsforbryderprocesserne. Det gælder bl. a. Krupp og I. G. Farben. De blev anklaget for at have leveret giftgas til at myrde millioner af jøder i Auschwitzlejren. Jeg har med egne øjne set dåserne med I. G. Farbens navn i Auschwitzlejren. Men langt de fleste af disse ansvarlige

for krig og forbrydelser nåede end ikke at blive arresteret. Det er en kendsgerning, ærede medlemmer, at disse Hitlers bagmænd i dag også er Adenauers bagmænd. Det er disse Hitlers og Adenauers bagmænd, som også i dag behersker hele det vesttyske erhvervsliv.

Jeg ville understrege dette, fordi udenrigsministeren sagde, at der ingen grund var til at overføre varigt had til fascismen til det nye demokrati. Nej, men netop de bagmænd, jeg har omtalt her — det er kun et par af dem — netop disse kræfters toneangivende, dominerende og beherskende indflydelse over Vesttysklands politik gør en genoprustning farlig for Tyskland og for Danmark. Det var disse, der beherskede den tyske økonomi og industri. Det var dem, der stod bag ved Hitlers verdenserobningsplaner. Det er de samme kredse, som i dag bestemmer hr. Konrad Adenauers og Tysklands politik. Disse mægtige finansmænd og krigsanstiftere tror jeg ikke har ændret mål og mentalitet.

At det er sådan, kender den tyske fagbevægelses 6 millioner arbejdere vel endnu mere til, end vi gør, fordi de ser og føler det hver eneste dag. Og er det ikke netop derfor, de modsætter sig oprustningen? Det er netop af hensyn til det nye demokratis hårde vilkår i Vesttyskland, det er netop af omsorg for dette demokratis beståen og videre udvikling, at de bekæmper oprustningen i dag i deres land og i stedet støtter forhandlingstanken og genforeningsbestræbelserne.

Det er ikke bare Vesttysklands arbejdere, der kender til de ting, jeg har talt om her. Alt dette ved Vestens statsledere også udmærket, og ikke mindst ved Foster Dulles og Eisenhower det. Men nu ligger situationen desværre sådan, at en vesttysk oprustning passer som fod i hose til den amerikanske militære og politiske strategi. Amerika har nok at gøre med at regere den såkaldte frie verden. Man har nok at gøre med at påtrykke de såkaldte frie regeringer sin politik ved økonomisk ekspansion og militære foranstaltninger. Der er nok at gøre, når der skal anlægges militære støttepunkter og flyvebaser over det meste af verden. Se blot på den håndfaste kærlighed, de har vist for Skandinavien. Hvad kræver det så ikke af kræfter, når der foruden den politi-